

Sygn. akt I C 510/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd. (...)

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. M. kwotę 5.201,60 zł (pięć tysięcy dwieście jeden złotych sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.000,69 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 510/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 października 2014 roku powód M. M. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. (dalej jako: (...)) kwoty 5.201,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 22 lipca 2011 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki A. (...) o nr rej. (...). Pojazd sprawcy (...) był ubezpieczony w (...). Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 7.264,93 zł zgodnie z dokonaną przez siebie kalkulacją. Powód zwrócił się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 12.466,54 zł. Powód wezwał pozwanego do weryfikacji wysokości odszkodowania, jednak (...) podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 stycznia 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany Zakład (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że kwestionuje roszczenie dochodzone przez powoda co do wysokości. Wyjaśnił, iż tytułem poniesionej przez powoda szkody przyznał powodowi kwotę 7.264,93 zł i jest to odszkodowanie, które w całości pokrywa powstałą szkodę.

Pozwany zakwestionował kalkulację sporządzoną na zlecenie powoda jako sporządzoną wyłącznie na jego zlecenie i odzwierciedlającą jedynie stanowisko strony powodowej.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 22 lipca 2011 r. w G., na ul. (...), doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawcą zdarzenia był J. I. – motorniczy tramwaju należącego do Zakładu (...) sp. z o. o., który był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym Zakładzie (...).

/ **bezsporne** , nadto: oświadczenie sprawcy – k. 10; dokumenty zawarte w aktach szkody/

Powód zgłosił szkodę w dniu 25 lipca 2011 r. Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 7.264,93 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu A. (...) o nr rej. (...).

/ **bezsporne** , nadto: dokumenty zawarte w aktach szkody /

Powód zwrócił się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 12.466,54 zł. Powód wezwał pozwanego do weryfikacji wysokości odszkodowania, jednak (...) podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko

/ **bezsporne** , nadto: kalkulacja naprawy – k. 11-15, pismo (...) z dnia 25. 04. 2014 r. – k. 17/

Technicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu A. (...) o nr rej. (...), przy zachowaniu warunku pełnej restytucji pojazdu, przeprowadzeniu naprawy zgodnie z technologią producenta i zasadami bezpieczeństwa, przy zastosowaniu oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek za robocizogodzinę mieszczących się w przedziale środka cen rynkowych stosowanych przez przeciętne warsztaty I i II kategorii w dacie wystąpienia szkody, tj. 110/120 zł netto, mógł wynieść 12.466,54 zł brutto.

/ **dowód** : opinia biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego T. M. – k. 72-79/

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, stanowiący w większości okoliczności niesporne, Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego T. M., a także dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz aktach szkody.

Sąd doszedł do wniosku, że sporządzona przez biegłego opinia, w sposób wyczerpujący odpowiada na zadane przez Sąd pytanie o ustalenie celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda pozwalających na przywrócenie go do stanu sprzed wypadku z dnia 22 lipca 2011 r. Należy podkreślić, iż żadna ze stron nie kwestionowała przedmiotowej opinii.

Dla określenia zasad odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych mają przepisy art. 34 ust. 1 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U 2003.124.1152). Treść tych przepisów pozwala stwierdzić, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu kierującego. Powstaje ona tylko wówczas, gdy istnieje odpowiedzialność posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem mechanicznym na podstawie przepisów prawa cywilnego. Dla określenia zakresu ochrony ubezpieczeniowej konieczne jest ustalenie zasad odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego posiadacza (lub kierującego), wynikających z przepisów prawa cywilnego (art. 435-437 k.c.).

Pozwany przyznał swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady. Przy czym podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowiły przepisy art. 805 § 1 k.c. i art. 822 k.c.

Na skutek kolizji drogowej z dnia 22 lipca 2011 roku powód poniósł szkodę w mieniu. Ustalenie wysokości wskazanej wyżej szkody w mieniu powoda następuje zgodnie z zasadą wyrażoną w przepisie art. 363 § 1 k.c. W niniejszej sprawie naprawienie szkody powinno nastąpić – uwzględniając wybór powoda – przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W wyroku SN z dnia 20 listopada 1970 roku, II CR 425/72 (OSNCP Nr 6/1973, poz. 111) stwierdzono, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy". Powyższy pogląd w pełni podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Zgodnie natomiast z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81) „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

W przywołanej opinii biegły stwierdził, iż technicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu A. (...) o nr rej. (...), przy zachowaniu warunku pełnej restytucji pojazdu, przeprowadzeniu naprawy zgodnie z technologią producenta i zasadami bezpieczeństwa, przy zastosowaniu oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek za roboczogodzinę mieszczących się w przedziale środka cen rynkowych stosowanych przez przeciętne warsztaty I i II kategorii w dacie wystąpienia szkody, tj. 110/120 zł netto, mógł wynieść 12.466,54 zł brutto.

Mając na uwadze, że ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 7.264,93 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, należało dla ustalenia wysokości należnego odszkodowania od ustalonej przez biegłego kwoty odjąć wypłaconą przez pozwanego sumę (12.466,54 zł – 7.264,93 zł = 5.201,61 zł). Stąd też łącznie należało powodowi przyznać od pozwanego, w myśl zasady wynikającej z przepisu art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z żądaniem pozwu, kwotę 5.201,60 zł.

O należnych odsetkach od powyższej kwoty odszkodowania orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 o ubezpieczeniach obowiązkowych. Szkada została pozwanemu zgłoszona w dniu 25 lipca 2011 roku a termin 30 dniowy upłynął 25 sierpnia 2011 roku. Dlatego też żądanie zapłaty odsetek od kwoty należnej tytułem kosztów naprawy pojazdu od dnia 26 kwietnia 2014 r. – jako mieszczące się w powyższych granicach, było zasadne.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 822 k.c., Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt. II wyroku na mocy art. 98 k.p.c., art.100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28. 09. 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), mając na względzie wynik postępowania. Sąd obciążył pozwanego, jako stronę przegrywającą sprawę, kosztami postępowania w całości, na które złożyły się: 261 zł tytułem opłaty od pozwu, 522,69 zł tytułem wynagrodzenia biegłego oraz 1.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powiększonego o koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.